

[Alfred Jensen.]

en række problemer i forbindelse med det nye forsørgerbegreb, der bør undersøges og klarlægges. Det er ikke alene juridiske spørgsmål, men der er også sociale spørgsmål, som bør undersøges og klares, før man fuldt ud kan give tilslutning til det, der her foreslås. Vi har ikke noget imod, at der sondres mellem forsørger og ikke-forsørger i skattelovgivningen. Det har vi altid givet tilslutning til; men det forekommer os, at på den måde, hvor man så at sige ad bagvejen når frem til en løsning på dette problem, rammer ændringen urimelig hårdt.

For blot et par år siden havde vi én skatteskala for statsskatten med fradrag for forsørger og ikke-forsørger. Vi foreslog da, at man skulle forhøje fradragsbeløbene; de var dengang for hovedstadens vedkommende 800 kr. for ikke-forsørger og 900 kr. for forsørger med indtægter på indtil 6 000 kr. Jeg tror, at hvis vi havde arbejdet videre ud fra dette, havde det været meget lettere at løse forsørgerproblemet. Der er jo i fremsættelsestalen og i bemærkningerne til lovforslaget flere gange henvist til, hvad tidligere finansministre har foreslået angående skattelovens forskellige bestemmelser, og den nuværende højtærede finansminister har tidligere foreslået, at man forhøjede disse forsørgerfradragsbeløb, om man kan kalde dem således, til 2 500 kr. pro persona, og jeg tror, at hvis man var gået den vej, ville det ikke have forvoldt de store vanskeligheder og besværligheder, som nu kommer.

Jeg har bemærket, at der er andre, som er opmærksomme på de urimeligheder, der kommer til at foreligge over for ældre medborgere, og jeg vil tro, at spørgsmålene må blive behandlet på en sådan måde, at der bliver taget skyldigt hensyn til de indvendinger, der er rejst. Den kommunistiske gruppe er ikke særlig tilfreds med det foreliggende forslag. Det er meget godt, at man søger at råde bod på de værste virkninger ved at komme folkepensionisterne til hjælp, men det klarer det jo ikke for de andre 90 000-100 000 personer, der kommer til at betale mere, hvis man gennemfører denne foranstaltning.

Med disse bemærkninger har jeg ikke ønsket at sige, at vi har noget imod, at en lang række personer, der har børn, og som

ikke hidtil har kunnet nyde godt af forsørgerstillingen, når der skulle betales skat, får de lempelser, der er foreslået. Det er vi i allerhøjeste grad tilhængere af; jeg har den ene gang efter den anden talt for, at man skulle være mere opmærksom på enligt stillede mødres vanskeligheder og tage dem i betragtning også ved udarbejdelsen af skattelovens bestemmelser.

Hvad nedslagsbeløbene angår, vil jeg tro, at man har fundet frem til en bedre ordning end den, der nu er gældende. Jeg er naturligvis ikke i stand til at afgøre, om den vil komme til at virke tilfredsstillende. Jeg vil blot have lov til at fastslå, at det, der var gældende i dette skatteår, ikke har været tilfredsstillende. Disse nedslagsbeløb har ikke forhindret, at aldersrentemodtagerne blev fritaget for at betale mere i skat som følge af de forhøjelser, de fik i indtægten gennem forbedringer af renten, enten det nu skete ved brændselstillæg, eller det skete ved selve rentens forhøjelse på grund af prisstigningerne. Jeg har været stillet over for adskillige eksempler, der viser, at rentemodtagere, der bare betalte 10-20 kr. i skatteåret forud, som følge af den almindelige stigning i renten har fået skatten forøget med 40-50 kr. årligt. Det kan vel ikke være rimeligt, at vi, når vi hvert år behandler denne ligningslov, ikke når frem til en mere betryggende ordning, så at rentemodtagerne ikke kommer til at betale mere i skat. Derfor må jeg anmode om, at man undersøger det, der her er opstillet, og at man kommer med eksempler, så man kan se, hvordan reglerne kommer til at virke i praksis. Vi må i hvert fald holde på, at det, der her sættes op, skal have en sådan gehalt, at ingen kommer til at betale mere, for så vidt deres forhold ikke er forbedret mere, end folkepensionen og pensionen angiver.

Jeg vil i forbindelse med disse nedslagsbeløb også gøre opmærksom på, at jeg tidligere har rejst krav om, at flere grupper af medborgere kommer ind under denne bestemmelse. Det drejer sig for det første om dem, der er ramt af polio og tuberkulose. Jeg ved meget vel, at der findes et cirkulære, hvori man anmoder om, at der tages hensyn til dem, men det er mere regulært, at det står i selve loven, og derfor har vi talt for det. På samme måde har jeg fremdraget spørgsmålet om enlige mødre med